

Bilag I.

Sø- og Handelsretten Vicepræsidenten.

København, den 3. september 1956.

Hr. økonomi- og arbejdsminister Krag.

Efter hr. ministerens anmodning skal jeg skriftligt gengive de udtalelser, som jeg i lørdags fremsatte overfor folketingsudvalget vedrørende mit syn på spørgsmålet, om man bør have een lærlingelov eller en særlig lærlingelov for håndværk og industri og en særlig lov for handelen. Jeg bemærker dog, at jeg blev kaldt til mødet i udvalget uden varsel og måtte besvare de til mig stillede spørgsmål uden forberedelse og uden manuskript, så referatet nedenfor må derfor ikke tages som et ordret referat, medens indholdet naturligvis dækker mine udtalelser. Jeg udtalte følgende:

„Som det vil være folketingsudvalget bekendt, var der indenfor lærlingekommissionen et stort flertal for også fremtidig kun at have een lærlingelov omfattende både håndværk og industri og handelen. Dette flertal sluttede jeg mig til, og jeg er stadig af den mening, at man kun bør have een lov og ikke en særlig lov for handelen.

Arbejdet indenfor lærlingerådet, som jeg i en lang årrække har været formand for, har ikke vist, at det er u hensigtsmæssigt, at administrationen har omfattet både hendelens og håndværkets forhold. Arbejdet i lærlingerådet er gået fuldkommen gnidningsløst, og bortset fra, at man måske kan sige, at håndværkets repræsentanter i rådet har vist en vis tilbageholdenhed ved behandlingen af handelssager, og at handelens repræsentanter i rådet på samme måde har vist en vis forsigtighed ved behandlingen af håndværkssager, har man

under rådets behandling af sagerne næppe kunnet mærke, om en sag af den ene eller den anden art var til behandling. Der har i de år, jeg har været formand for lærlingerådet, ikke været tilfælde, hvor der har været alvorlige meningsforskelle mellem rådets medlemmer, *fordi* nogle hævdede „håndværkersynspunkter“, andre „handels-synspunkter“. De fleste af de behandlede spørgsmål og navnlig spørgsmål vedrørende lærlingelovens beskyttelsesregler må naturligt behandles ens, hvadenten der er tale om en handelssag eller en håndværkersag, og det er da også betegnende for arbejdet i lærlingerådet, at dets afgørelser eller indstillinger til ministerierne praktisk taget altid har været enstemmige.

Ved den fremtidige administration af to særlige love, der — som de foreliggende udkast — i det væsentlige er ens, undtagen for såvidt angår bestemmelserne om uddannelsen, måtte man administrere de „fælles“ bestemmelser ens, d. v. s. træffe ensartede afgørelser ved fortolkning og administration af de bestemmelser, som er ens i de to love. Hvis man imidlertid har to love og to lærlingeråd, vil der være en nærliggende fare for, at man kan få uens afgørelser med hensyn til samme spørgsmål, d. v. s. at ensartede spørgsmål, selvom der ikke gjorde sig særlige forhold gældende, kunne blive afgjort forskelligt, efter som det drejede sig om lærlinge indenfor håndværk og industri eller om lærlinge indenfor handelen. Denne risiko ville være tilstede, selvom man havde samme formand i de